

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (štvrtá komora)

z 8. mája 2014*

„Smernica 2004/83/ES — Minimálne ustanovenia pre podmienky priznania postavenia utečenca alebo postavenia osoby oprávnenej na doplnkovú ochranu — Smernica 2005/85/ES — Minimálne štandardy pre konanie v členských štátoch o priznávaní a odnímaní postavenia utečenca — Vnútroštátne procesné pravidlo podmieňujúce skúmanie žiadosti o doplnkovú ochranu predchádzajúcim zamietnutím žiadosti smerujúcej k získaniu postavenia utečenca — Prípustnosť — Procesná autonómia členských štátov — Zásada efektivity — Právo na riadnu správu vecí verejných — Charta základných práv Európskej únie — Článok 41 — Nestrannosť a rýchlosť konania“

Vo veci C-604/12,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Supreme Court (Írsko) z 19. decembra 2012 a doručený Súdnemu dvoru 27. decembra 2012, ktorý súvisí s konaním:

H. N.

proti

Minister for Justice, Equality and Law Reform,

Ireland,

Attorney General,

SÚDNY DVOR (štvrtá komora),

v zložení: predseda štvrtej komory L. Bay Larsen (spravodajca), podpredseda Súdneho dvora K. Lenaerts, vykonávajúci funkciu sudcu štvrtej komory, sudcovia M. Safjan, J. Malenovský a A. Prechal,

generálny advokát: Y. Bot,

tajomník: A. Impellizzeri, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní zo 17. októbra 2013,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

— H. N., v zastúpení: T. Coughlan, solicitor, J. O'Reilly, SC, a M. McGrath, BL,

— Minister for Justice, Equality and Law Reform, v zastúpení: E. Creedon, splnomocnená zástupkyňa,

* Jazyk konania: angličtina.

- belgická vláda, v zastúpení: T. Materne a C. Pochet, splnomocnení zástupcovia,
 - nemecká vláda, v zastúpení: T. Henze a J. Möller, splnomocnení zástupcovia,
 - talianska vláda, v zastúpení: G. Palmieri, splnomocnená zástupkyňa, za právnej pomoci G. Palatiello, avvocato dello Stato,
 - Európska komisia, v zastúpení: M. Condou-Durande a M. Wilderspin, splnomocnení zástupcovia,
- po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 7. novembra 2013,
vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu smernice Rady 2004/83/ES z 29. apríla 2004 o minimálnych ustanoveniach pre oprávnenie a postavenie štátnych príslušníkov tretej krajiny alebo osôb bez štátneho občianstva ako utečencov alebo osôb, ktoré inak potrebujú medzinárodnú ochranu, a obsah poskytovanej ochrany (Ú. v. EÚ L 304, s. 12; Mim. vyd. 19/007, s. 96), ako aj článku 41 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“).
- 2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu, v ktorom proti sebe stoja na jednej strane pán N., pakistanský štátny príslušník, a na druhej strane Minister for Justice, Equality and Law Reform (ministerstvo spravodlivosti, rovnosti a reformy práva, ďalej len „ministerstvo“) Írsko a Attorney General, v súvislosti s tým, že ministerstvo odmietlo skúmať žiadosť pána N. o priznanie postavenia osoby oprávnenej na doplnkovú ochranu vzhľadom na to, že nepodal predchádzajúcu žiadosť o priznanie postavenia utečenca.

Právny rámec

Právo Únie

Smernica 2004/83

- 3 Podľa odôvodnení 5, 6 a 24 smernice 2004/83:
 - „(5) Závety z Tampere tiež ustanovujú, že pravidlá týkajúce sa postavenia utečenca by sa mali doplniť opatreniami o doplnkových formách ochrany, zabezpečujúcimi primerané postavenie akejkoľvek osobe, ktorá potrebuje takúto ochranu.
 - (6) Hlavným cieľom tejto smernice je na jednej strane zaistiť, aby členské štáty uplatňovali spoločné kritériá pre identifikáciu osôb, ktoré skutočne potrebujú medzinárodnú ochranu a na druhej strane zaistiť, aby bola k dispozícii minimálna úroveň výhod pre tieto osoby vo všetkých členských štátoch.

...

(24) Mali by sa stanoviť tiež minimálne pravidlá pre definíciu a obsah postavenia doplnkovej ochrany. Doplnková ochrana by mala byť doplnková a ďalšia k ochrane utečenca uloženej v [dohovore týkajúcom sa postavenia utečencov uzavretom v Ženeve 28. júla 1951 [*Zbierka zmlúv Spojených národov*, zv. 189, s. 150, č. 2545 (1954)], ktorý nadobudol účinnosť 22. apríla 1954 (ďalej len „Ženevský dohovor“)].“

4 Podľa článku 2 písm. a), c), e) a f) smernice 2004/83 na účely tejto smernice:

„a) „medzinárodná ochrana“ znamená postavenie utečenca a postavenie doplnkovej ochrany ako je definované v písm. d) a f);

...

c) „utečenec“ znamená štátneho príslušníka tretej krajiny, ktorý kvôli oprávnenej obave pred prenasledovaním z rasových, náboženských dôvodov, dôvodov štátnej príslušnosti, politických dôvodov, z dôvodu zastávania určitého politického názoru alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, nemôže prijať alebo v dôsledku uvedených obáv odmieta ochranu tejto krajiny; alebo osobu bez štátneho občianstva, ktorá sa nachádza mimo štátu svojho doterajšieho pobytu z dôvodov ako je uvedené vyššie alebo ktorá sa tam vzhľadom na uvedené obavy nemôže alebo nechce vrátiť a na ktorú sa neuplatňuje článok 12;

...

e) „osoba oprávnená na doplnkovú ochranu“ znamená štátneho príslušníka tretej krajiny..., ktorá nie je oprávnená ako utečenec, ale vzhľadom, ku ktorej boli preukázané podstatné dôvody domnievať sa, že dotknutá osoba v prípade, ak by bola vrátená do svojej krajiny pôvodu..., čelila by reálnemu riziku utrpenia vážneho bezprávia, ako je definované v článku 15...

f) „postavenie doplnkovej ochrany“ znamená uznanie členským štátom štátneho príslušníka tretej krajiny alebo osoby bez štátneho občianstva za osobu oprávnenú na doplnkovú ochranu“.

5 Kapitola V, nazvaná „Oprávnenie na doplnkovú ochranu“, obsahuje článok 15 písm. c) smernice 2004/83, ktorý pod nadpisom „Vážne bezprávie“ stanovuje, že podmienkami na oprávnenie na doplnkovú ochranu sú:

„c) vážn[e] a individuáln[e] ohrozen[ie] života občana alebo osoby z dôvodu nediskriminačného násillia v situáciách medzinárodného alebo vnútroštátneho ozbrojeného konfliktu“.

6 Článok 18 smernice 2004/83 stanovuje:

„Členské štáty priznajú postavenie doplnkovej ochrany štátnemu príslušníkovi tretej krajiny alebo osobe bez štátneho občianstva oprávnenej na doplnkovú ochranu v súlade s kapitolami II a V.“

Smernica 2005/85/ES

7 Smernica Rady 2005/85/ES z 1. decembra 2005 o minimálnych štandardoch pre konanie v členských štátoch o priznávaní a odnímaní postavenia utečenca (Ú. v. EÚ L 326, s. 13) vo svojom článku 3 ods. 3 a 4 stanovuje:

„3. Ak členské štáty použijú alebo zavedú konanie, v ktorom sa skúma žiadosť o azyl ako žiadosť na základe Ženevského dohovoru a aj ako žiadosť o iný druh medzinárodnej ochrany za okolností, vymedzených článkom 15 smernice 2004/83/ES, počas celého tohto konania uplatňujú túto smernicu.

4. Okrem toho sa členské štáty môžu rozhodnúť uplatňovať túto smernicu v konaniach pri rozhodovaní o žiadostiach o akýkoľvek druh medzinárodnej ochrany.“

- 8 Podľa článku 23 ods. 4 tejto smernice môžu členské štáty urýchliť prieskumné konanie týkajúce sa podmienok na získanie postavenia utečenca, okrem iného ak žiadateľ jasne nespĺňa požiadavku na postavenie utečenca.

Írske právo

- 9 V Írsku je na účely získania medzinárodnej ochrany vhodné rozlišovať medzi dvoma typmi žiadostí, a to:

- žiadosťou o azyl a v prípade záporného rozhodnutia o tejto žiadosti
- žiadosťou o doplnkovú ochranu.

- 10 V tomto členskom štáte je každá z týchto dvoch žiadostí predmetom osobitného konania, pričom jedno nadväzuje na druhé.

- 11 Ustanovenia upravujúce posudzovanie žiadostí o azyl sú obsiahnuté hlavne v zákone o utečencoch z roku 1996 (Refugee Act 1996) v znení účinnom v čase okolností veci samej.

- 12 Paragraf 3 zákona o prisťahovalectve z roku 1999 (Immigration Act 1999) zveril ministerstvu právomoc vydávať príkazy na vyhostenie osôb, okrem iného podľa odseku 2 písm. f) uvedeného § 3 „osoby, ktorej žiadosť o azyl [ministerstvo] zamietlo“.

- 13 Ustanovenia upravujúce posudzovanie žiadostí o doplnkovú ochranu sú obsiahnuté vo vyhláške z roku 2006 o Európskych spoločenstvách (podmienky priznania ochrany) [European Communities (Eligibility for Protection) Regulations 2006 (Statutory Instrument No 518/2006)], ktorej predmetom je najmä prebratie smernice 2004/83 (ďalej len „vyhláška z roku 2006“).

- 14 Paragraf 3 vyhlášky z roku 2006 stanovuje:

„1. ... táto vyhláška sa vzťahuje na tieto rozhodnutia...:

...

- c) oznámenie o zámere vydať na základe § 3 ods. 3 [zákona z roku 1999 o prisťahovalectve] príkaz na vyhostenie osoby, na ktorú sa vzťahuje § 3 ods. 2 písm. f)...

...“

- 15 Paragraf 4 tejto vyhlášky stanovuje:

„1. a) Oznámenie o návrhu na základe § 3 ods. 3 [zákona z roku 1999 o prisťahovalectve] obsahuje vyhlásenie, že ak sa osoba, na ktorú sa vzťahuje § 3 ods. 2 písm. f) uvedeného zákona, domnieva, že spĺňa podmienky priznania doplnkovej ochrany, táto osoba môže okrem predloženia pripomienok podľa § 3 ods. 3 písm. b) uvedeného zákona predložiť [ministerstvu] žiadosť o doplnkovú ochranu v rámci 15-dňovej lehoty stanovenej v oznámení.

...

2. [Ministerstvo] nie je povinné skúmať žiadosť o doplnkovú ochranu, ktorú podala osoba, na ktorú sa nevzťahuje § 3 ods. 2 písm. f) [zákona z roku 1999 o prisťahovalectve], alebo ktorá nebola podaná prostredníctvom formulára uvedeného v odseku 1 písm. b).“

Spor vo veci samej a prejudiciálna otázka

- 16 Pán N. je pakistanský štátny príslušník, ktorý na írské územie vstúpil v roku 2003, pričom mal vízum s údajom „študent“.
- 17 V nadväznosti na sobáš s írskou štátnou príslušníčkou mu bolo udelené povolenie na pobyt v Írsku do 31. decembra 2005.
- 18 Dňa 23. februára 2006 ho ministerstvo informovalo jednak o tom, že jeho povolenie na pobyt nebude predĺžené vzhľadom na zánik spoločného bydliska s manželkou, a jednak o svojom úmysle vydať v rámci svojich zákonných oprávnení príkaz na jeho vyhostenie.
- 19 Pán N. 16. júna 2009 bez podania predchádzajúcej žiadosti o azyl požiadal ministerstvo o skúmanie jeho žiadosti o doplnkovú ochranu, pričom primárne tvrdil, že síce nemá obavy z prenasledovania, no návratu do krajiny svojho pôvodu sa obáva z dôvodu, že by čelil riziku utrpenia „vážneho bezprávia“ v zmysle článku 15 smernice 2004/83.
- 20 Dňa 23. júna 2009 ministerstvo informovalo pána N., že nie je možné skúmať jeho žiadosť o doplnkovú ochranu, pretože možnosť podať žiadosť o postavenie osoby oprávnenej na doplnkovú ochranu je podľa írskoho práva podmienená zamietnutím žiadosti o priznanie postavenia utečenca.
- 21 V nadväznosti na nové kroky pána N. smerujúce k skúmaniu jeho žiadosti o doplnkovú ochranu ministerstvo v liste z 27. júla 2009 zopakovalo dôvod, pre ktorý odmietlo skúmať túto žiadosť.
- 22 Dňa 12. októbra 2009 podal pán N. na High Court žalobu o neplatnosť rozhodnutia ministra, pretože usudzoval, že vnútroštátne právo preberajúce smernicu 2004/83 mu musí priznávať právo na podanie „samostatnej“ žiadosti o doplnkovú ochranu.
- 23 Keďže táto žaloba o neplatnosť bola zamietnutá, pán N. podal kasačný opravný prostriedok na Supreme Court.
- 24 Za týchto okolností Supreme Court rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru túto prejudiciálnu otázku:

„Umožňuje smernica [2004/83], ak sa vykladá vzhľadom na zásadu riadnej správy vecí verejných zakotvenú v práve Európskej únie, najmä v článku 41 Charty..., aby členský štát prijal také právne predpisy, podľa ktorých možno žiadosť o doplnkovú ochranu skúmať iba vtedy, ak žiadateľ požiadal o priznanie postavenia utečenca a táto žiadosť bola zamietnutá v súlade s vnútroštátnymi právnymi predpismi?“

O prejudiciálnej otázke

- 25 Svojou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa smernica 2004/83 a právo na riadnu správu vecí verejných majú vykladať v tom zmysle, že bránia vnútroštátnej právnej úprave, o akú ide vo veci samej, ktorá je charakteristická existenciou dvoch oddelených a po sebe nasledujúcich konaní na účely skúmania na jednej strane žiadosti o azyl a na druhej strane žiadosti o doplnkovú ochranu a ktorá skúmanie žiadosti o doplnkovú ochranu podmieňuje predchádzajúcim zamietnutím žiadosti smerujúcej k získaniu postavenia utečenca.

- 26 Na úvod treba pripomenúť, že smernica 2004/83 v rámci konceptu „medzinárodnej ochrany“ upravuje dva odlišné režimy ochrany, a to na jednej strane postavenie utečenca a na druhej strane postavenie osoby oprávnenej na doplnkovú ochranu.
- 27 V tejto súvislosti je vhodné uviesť, že ako vyplýva z odôvodnení 3, 16 a 17 smernice 2004/83, Ženevský dohovor predstavuje základný kameň medzinárodného právneho režimu ochrany utečencov a ustanovenia tejto smernice boli prijaté s cieľom pomôcť príslušným orgánom členských štátov pri uplatňovaní tohto dohovoru, opierajúc sa o spoločné pojmy a kritériá (rozsudok X a i., C-199/12 až C-201/12, EU:C:2013:720, bod 39, ako aj citovaná judikatúra).
- 28 Ustanovenia uvedenej smernice je preto potrebné vykladať z hľadiska jej celkovej štruktúry a cieľa a pri rešpektovaní uvedeného dohovoru a iných relevantných zmlúv, na ktoré odkazuje článok 78 ods. 1 ZFEÚ (rozsudok *Abed El Karem El Kott a i.*, C-364/11, EU:C:2012:826, bod 43, ako aj citovaná judikatúra).
- 29 V tejto súvislosti treba uviesť, že znenie článku 2 písm. e) smernice 2004/83 definuje osobu oprávnenú na doplnkovú ochranu ako príslušníka tretej krajiny alebo osobu bez štátneho občianstva, ktorí nie sú oprávnení na postavenie utečenca.
- 30 Použitie pojmu „doplnková“, ako aj znenie tohto článku naznačujú, že postavenie osoby oprávnenej na doplnkovú ochranu je určené príslušníkom tretích krajín, ktorí nespĺňajú podmienky vyžadované na priznanie postavenia utečenca.
- 31 Ďalej z odôvodnení 5, 6 a 24 smernice 2004/83 vyplýva, že minimálne kritériá na poskytnutie doplnkovej ochrany musia umožniť doplnenie ochrany utečencov zakotvenej v Ženevskom dohovore tým, že identifikujú osoby, ktoré skutočne potrebujú medzinárodnú ochranu, a poskytnú im zodpovedajúce právne postavenie (rozsudok *Diakité*, C-285/12, EU:C:2014:39, bod 33).
- 32 Z týchto podkladov vyplýva, že doplnková ochrana upravená smernicou 2004/83 predstavuje doplnok k ochrane utečencov zakotvenej v Ženevskom dohovore.
- 33 Takýto výklad je navyše v súlade s cieľmi stanovenými článkom 78 ods. 2 písm. a) a b) ZFEÚ, podľa ktorého Európsky parlament a Rada Európskej únie prijímú opatrenia týkajúce sa spoločného európskeho azylového systému, ktorý okrem iného zahŕňa „jednotný štatút doplnkovej ochrany pre štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí bez toho, aby získali európsky azyl, potrebujú medzinárodnú ochranu“.
- 34 Okrem toho, ako uvádza generálny advokát v bodoch 46 a 49 svojich návrhov, keďže žiadateľ o medzinárodnú ochranu nemusí byť nutne schopný posúdiť, akého typu ochrany sa týka jeho žiadosť, a navyše postavenie utečenca poskytuje širšiu ochranu ako postavenie osoby oprávnenej na doplnkovú ochranu, určenie postavenia, ktoré je v situácii tohto žiadateľa najvhodnejšie, v zásade prináleží príslušnému orgánu.
- 35 Z týchto úvah vyplýva, že žiadosť o doplnkovú ochranu sa v zásade nemôže skúmať predtým, ako príslušný orgán určí, že žiadateľ o medzinárodnú ochranu nespĺňa podmienky odôvodňujúce priznanie postavenia utečenca.
- 36 V nadväznosti na to smernica 2004/83 nebráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá ukladá skúmanie podmienok týkajúcich sa priznania postavenia utečenca pred skúmaním podmienok týkajúcich sa doplnkovej ochrany.

- 37 Treba však ešte skúmať, či vnútroštátnej právnej úprave, o akú ide vo veci samej, ktorá zavádza dve oddelené konania na účely skúmania na jednej strane žiadosti o azyl a na druhej strane žiadosti o doplnkovú ochranu, pričom druhú z týchto žiadostí možno podať len po zamietnutí prvej, nebránia iné pravidlá práva Únie.
- 38 Z tohto hľadiska treba pripomenúť, že smernica 2004/83 neobsahuje procesné pravidlá vzťahujúce sa na skúmanie žiadosti o medzinárodnú ochranu. Minimálne štandardy pre konania o skúmaní žiadostí upravuje smernica 2005/85, ktorá spresňuje aj práva žiadateľov o azyl.
- 39 Smernica 2005/85 sa však v prípade žiadostí o doplnkovú ochranu uplatní len vtedy, ak členský štát zavádza jediné konanie, v rámci ktorého skúma žiadosť s ohľadom na oba druhy medzinárodnej ochrany, konkrétne na prvý týkajúci sa postavenia utečenca a na druhý týkajúci sa postavenia doplnkovej ochrany (rozsudok M., C-277/11, EU:C:2012:744, bod 79).
- 40 Ako vyplýva z bodu 37 tohto rozsudku, v Írsku o takúto situáciu nejde.
- 41 V prípade neexistencie pravidiel stanovených právom Únie, pokiaľ ide o procesné postupy týkajúce sa skúmania žiadosti o doplnkovú ochranu, teda členské štáty v súlade so zásadou procesnej autonómie zostávajú oprávnené upraviť tieto postupy, pričom sa musí zabezpečiť dodržiavanie základných práv a úplná efektívnosť ustanovení práva Únie týkajúcich sa doplnkovej ochrany (pozri v tomto zmysle rozsudok VEBIC, C-439/08, EU:C:2010:739, bod 64).
- 42 Z toho vyplýva, že také vnútroštátne procesné pravidlo, o aké ide vo veci samej, ktoré podmieňuje skúmanie žiadosti o doplnkovú ochranu predchádzajúcim zamietnutím žiadosti smerujúcej k získaniu postavenia utečenca, musí zaručiť efektívny prístup osôb žiadajúcich o doplnkovú ochranu k právam, ktoré im priznáva smernica 2004/83.
- 43 V tejto súvislosti, ako vyplýva z odôvodnení uvedených v bodoch 29 až 35 tohto rozsudku, samotná skutočnosť, že žiadosť o doplnkovú ochranu sa skúma až v nadväznosti na rozhodnutie o zamietnutí postavenia utečenca, v zásade nemôže ohroziť efektívny prístup žiadateľov o doplnkovú ochranu k právam, ktoré im priznáva smernica 2004/83.
- 44 Z takej právnej úpravy, o akú ide vo veci samej, však vyplýva, že príslušník tretej krajiny, ktorý chce využiť len doplnkovú ochranu, je nutne vystavený dvom odlišným procesným štádiám, pričom hrozí, že toto zdvojenie konania o priznaní medzinárodnej ochrany predĺži jeho trvanie, a teda oneskorí posúdenie žiadosti o doplnkovú ochranu.
- 45 Efektívnosť prístupu k postaveniu osoby oprávnenej na doplnkovú ochranu však vyžaduje, aby na jednej strane bolo možné podať žiadosť o priznanie postavenia utečenca a žiadosť o doplnkovú ochranu spoločne a aby na druhej strane k skúmaniu žiadosti o doplnkovú ochranu došlo v primeranej lehote, pričom preverenie týchto okolností prináleží vnútroštátnemu súdu.
- 46 V tejto súvislosti je vhodné zohľadniť tak dĺžku trvania skúmania žiadosti o priznanie postavenia utečenca, ktoré viedlo k jej zamietnutiu, ako aj dĺžku trvania skúmania žiadosti o doplnkovú ochranu.
- 47 Treba tiež uviesť, že pokiaľ príslušník tretieho štátu podá žiadosť o medzinárodnú ochranu, z ktorej nevyplýva žiadny údaj umožňujúci určiť, že má oprávnené obavy z prenasledovania, prináleží príslušnému orgánu, aby v čo najkratšom čase určil, že ide o osobu, ktorá sa nemôže domáhať postavenia utečenca, vďaka čomu bude možné v primeranom čase pristúpiť k skúmaniu žiadosti o doplnkovú ochranu.

- 48 Orgány poverené skúmaním žiadostí o medzinárodnú ochranu majú okrem iného možnosť urýchliť prieskumné konanie týkajúce sa podmienok na získanie postavenia utečenca v súlade s článkom 23 ods. 4 smernice 2005/85, ak žiadateľ jasne nespĺňa požiadavku na postavenie „utečenca“ v zmysle článku 2 písm. c) smernice 2004/83.
- 49 Pokiaľ ide o právo na riadnu správu vecí verejných, zakotvené v článku 41 Charty, treba pripomenúť, že toto právo odráža všeobecnú zásadu práva Únie.
- 50 Pokiaľ vo veci samej členský štát vykonáva právo Únie, v rámci konania o priznanie doplnkovej ochrany, o aké ide vo veci samej, ktoré vedie príslušný vnútroštátny orgán, sa musia uplatniť požiadavky vyplývajúce z práva na riadnu správu vecí verejných, najmä právo každého na nestranné prejednanie jeho vecí v primeranej lehote.
- 51 Treba teda preveriť, či právo na riadnu správu vecí verejných bráni tomu, aby členský štát vo svojom vnútroštátnom práve upravil procesný postup, podľa ktorého musí byť žiadosť o doplnkovú ochranu predmetom odlišného konania, ktoré nutne nasleduje po zamietnutí žiadosti o azyl.
- 52 Pokiaľ ide konkrétnejšie o požiadavku nestrannosti, táto požiadavka zahŕňa okrem iného objektívnu nestrannosť v tom zmysle, že vnútroštátny orgán musí poskytnúť dostatočné záruky na vylúčenie akýchkoľvek oprávnených pochybností o prípadnej zaujatosti (pozri analogicky rozsudok Ziegler/Komisia, C-439/11 P, EU:C:2013:513, bod 155).
- 53 Je vhodné na úvod uviesť, že za okolností, o aké ide vo veci samej, skutočnosť, že vnútroštátny orgán pred začatím skúmania žiadosti o doplnkovú ochranu informoval žiadateľa o túto ochranu o svojom úmysle prijať rozhodnutie o vyhostení, nemôže sama osebe znamenať nedostatok objektívnej nestrannosti tohto orgánu.
- 54 Je totiž nesporné, že tento úmysel príslušného orgánu je odôvodnený tvrdením, že príslušník tretej krajiny nespĺňa podmienky vyžadované na priznanie postavenia utečenca. Z tohto konštatovania teda nevyplýva, že príslušný orgán už prijal stanovisko k otázke, či tento príslušník spĺňa podmienky priznania doplnkovej ochrany.
- 55 Preto procesné pravidlo, o ktoré ide vo veci samej, neporušuje požiadavku nestrannosti vyplývajúcu z práva na riadnu správu vecí verejných.
- 56 Naproti tomu toto právo, ako aj podmienky uložené zásadou efektivity, ktoré sú uvedené v bodoch 41 a 42 tohto rozsudku, zaručujú, že trvanie celého prieskumného konania týkajúceho sa žiadosti o medzinárodnú ochranu nepresiahne primeranú lehotu, čo preveriť prináleží vnútroštátnemu súdu.
- 57 Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy treba na položenú otázku odpovedať, že smernica 2004/83, ako ani zásada efektivity a právo na riadnu správu vecí verejných nebránia takému vnútroštátnemu procesnému pravidlu, o aké ide vo veci samej, ktoré skúmanie žiadosti o doplnkovú ochranu podmieňuje predchádzajúcim zamietnutím žiadosti smerujúcej k získaniu postavenia utečenca, pokiaľ jednak žiadosť o priznanie postavenia utečenca a žiadosť o doplnkovú ochranu môžu byť podané spoločne a jednak toto vnútroštátne procesné pravidlo nevedie k tomu, že k skúmaniu žiadosti o doplnkovú ochranu dochádza v neprimeranej lehote, pričom preveriť tieto okolností prináleží vnútroštátnemu súdu.

O trovách

- 58 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdny dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (štvrtá komora) rozhodol takto:

Smernica Rady 2004/83/ES z 29. apríla 2004 o minimálnych ustanoveniach pre oprávnenie a postavenie štátnych príslušníkov tretej krajiny alebo osôb bez štátneho občianstva ako utečencov alebo osôb, ktoré inak potrebujú medzinárodnú ochranu, a obsah poskytovanej ochrany, ako ani zásada efektivity a právo na riadnu správu vecí verejných nebránia takému vnútroštátnemu procesnému pravidlu, o aké ide vo veci samej, ktoré skúmanie žiadosti o doplnkovú ochranu podmieňuje predchádzajúcim zamietnutím žiadosti smerujúcej k získaniu postavenia utečenca, pokiaľ jednak žiadosť o priznanie postavenia utečenca a žiadosť o doplnkovú ochranu môžu byť podané spoločne a jednak toto vnútroštátne procesné pravidlo nevedie k tomu, že k skúmaniu žiadosti o doplnkovú ochranu dochádza v neprimeranej lehote, pričom preveriť tieto okolnosti prináleží vnútroštátnemu súdu.

Podpisy